

Arrest

nr. 143 491 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot herinschrijving en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 2 maart 2006 in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur (B-kaart). Op 28 januari 2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een B-kaart die geldig was tot 12 januari 2014.

1.2. Verzoeker werd op 3 oktober 2011 ambtelijk geschrapt.

1.3. De raadsman van verzoeker verzond op 17 februari 2014 een faxbericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de vernieuwing van zijn verblijfstitel.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzond op 27 juni 2014 een schrijven in antwoord op het in punt 1.3 vermelde faxbericht waarin werd gesteld dat het verzoek tot herinschrijving via de gemeentelijke diensten dient te verlopen.

1.5. Verzoeker bood zich op 13 augustus 2014 aan bij de Diensten van de stad Vilvoorde met het oog op zijn herinschrijving.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 16 oktober 2014 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan het verzoek tot herinschrijving. Verzoeker werd hiervan op 6 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“L.(...) B.(...), B.(...)
geboren te (...), op (...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Deze vreemdeling heeft op 18/08/2014 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.
Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning.
Wettelijke basis; art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.”*

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 oktober 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 6 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
naam: L.(...) B.(...), B.(...),
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich
naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING :
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, al 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :
Art. 1, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1.980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.
Betrokkene werd afgevoerd van ambtswege dd. 04.03.2011 en heeft zijn verblijfsrecht verloren in toepassing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet”.*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan samenhang tussen beide aangevochten beslissingen.

2.2. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193 526). Het feit dat er geen juridische samenhang tussen zaken is die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een samenvoeging van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (RvS 16 mei 2012 nr. 219 381).

2.3. Vervolgens werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van verzoeker voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn enig middel onder andere de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291). De verwerende partij stelt in haar exceptie dat verzoeker niet aantooft dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een gezinsleven elders dan in België en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De door de verwerende partij opgeworpen excepties zijn ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 19, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 8 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Première Branche

EN CE QUE la partie adverse refuse de remettre le requérant en possession d'une carte d'identité d'étranger au motif que :

“Deze vreemdeling heeft op 18/08/2014 gevraagd om terug in the bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning.”

ALORS QUE le requérant a été radié des registres de la population le 03.10.2011 mais n'a pas eu connaissance de cette radiation avant le 14.01.2014 date à laquelle il s'est présenté à la Commune de Vilvoorde pour obtenir le renouvellement de son titre de séjour illimité ;

Qu'il était toujours en possession de son titre de séjour en ordre de validité lorsqu'il s'est présenté à la Commune pour en demander le renouvellement ;

Que sur le courrier que la Commune de Vilvoorde a adressé au requérant le 27 février 2014, la référence « uw adreswijziging d.d. 114/01/2014 » nous confirme que le requérant s'est bien présenté à la Commune de Vilvoorde en date du 14/01/2014 (pièce 3) ;

Que la Commune de Vilvoorde, afin de procéder à la réinscription du requérant et de le remettre en possession d'un titre de séjour illimité a fait une enquête de résidence qui s'est révélée être positive et a demandé au requérant de prouver sa présence sur le territoire depuis la date de la radiation c'est-à-dire le 03.10.2011 ;

Que le requérant a produit auprès de la Commune plusieurs pièces qui tendent à établir sa présence sur le territoire ;

Qu'il est vrai qu'entre 2011 et 2014, le requérant a fait plusieurs voyages en République Démocratique du Congo, mais sans pour autant dépassé le terme d'un an imposé par l'article 19 de la loi du 15 décembre 1980 et par l'article 18 de l'arrêté royal du 16 juillet 1992 relatif aux registres de la population et au registre des étrangers ;

Que le précédent Conseil du requérant a adressé un courrier à l'Office des étrangers en date du 17 février 2014 faisant état de sa vie privée et familiale avec sa compagne et son enfant tous deux autorisés au séjour illimité en Belgique avec les pièces déposées par le requérant à la Commune qui établissent sa présence sur le territoire ;

Que la Commune n'a transmis ces documents à l'Office des étrangers que le 13 août 2014 ;

Que rien de tout ceci n'explique que l'Office des étrangers considère que le requérant a introduit sa demande de renouvellement de titre de séjour le 18/08/2014 comme elle l'indique dans sa motivation ;

Que contrairement à ce qu'elle affirme ensuite le requérant était bien en possession d'un titre de séjour au moment de sa demande de renouvellement ;

Qu'en tout état de cause le requérant a produit à la Commune et directement auprès de l'Office des étrangers des documents établissant sa présence sur le territoire depuis que la Commune a procédé à sa radiation d'office ;

Qu'à la suite du courrier de la Commune datant du 09.09.2014, le requérant a produit des documents établissant sa présence entre le 12 janvier 2014 et le 13 août 2014 comme cela lui avait été demandé ;

Que la partie adverse n'a nullement tenu compte de l'ensemble des pièces déposées et des explications fournies par le requérant qui pourtant confirmaient que le requérant ne s'était absenté que temporairement et certainement au-delà de ce qui est fixé par l'article 19 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que la partie adverse invoque elle-même l'article 39 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 qui prévoit en son paragraphe 7 que § 7.- « L'étranger qui est radié d'office par l'administration communale ou dont le titre de séjour est périmé depuis plus de trois mois, est présumé, sauf preuve du contraire, avoir quitté le pays. » ;

Que la partie requérant a apporté « cette preuve du contraire » que la partie adverse semble rejeter mais sans qu'aucune explication ne soit donnée ;

Qu'elle n'a pas tenu compte non plus des éléments de vie privée et familiale soumis à son appréciation en contradiction avec l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Que la motivation de la décision de la partie adverse est extrêmement sommaire et ne permet certainement pas de comprendre ce qui l'a amené à prendre une telle décision ;

Que « tout acte administratif doit reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles lesquelles doivent résulter du dossier administratif établi au cours de la procédure d'élaboration de l'acte. Il ne suffit pas d'invoquer un fait au préambule de l'acte, il faut aussi que ce fait soit établi. Au besoin, une mesure d'instruction permettra d'en vérifier l'existence » ;

Que « Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » (CE, arrêt n° 85826, 3 mars 2000) Que « Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192.484, 21 avril 2009) ;

Que la motivation de la décision est lacunaire au regard du dossier administratif du requérant qui se voit refusé le renouvellement, normalement sans condition, de son titre de séjour illimité du fait d'une radiation d'office que la Commune a prononcé injustement ;

Deuxième branche EN CE QUE la partie requérante s'est vue notifier un ordre de quitter le territoire sous la forme d'une annexe 13 pris sur pied de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 et motivé de la manière suivante :

“Betrokkene werd afgevoerd van ambtswege dd. 04.03.2011 en heeft zijn verblijfsrecht verloren in toepassing van artikel 19 van de vreemdelingenwet”.

ALORS QUE la partie requérante a transmis à la partie adverse l'acte de naissance et le titre de séjour de son fils ainsi que de celui de sa compagne tout en spécifiant qu'il menait avec eux une vie privée et familiale ;

Qu'elle a transmis plusieurs documents établissant sa vie privée sur le territoire dont notamment des preuves de travail ;

Que la partie adverse sait pertinemment bien que la partie requérante est sur le territoire depuis 14 ans, s'est vu autorisée au séjour notamment sur base du critère de l'ancrage local et durable, qu'elle est intégrée à la société belge et qu'elle y a développé un important réseau social, affectif et professionnel ;

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Et que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévoit que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que la partie requérante avait transmis à la partie adverse des documents établissant sa vie privée et familiale sur le territoire dont notamment la preuve de la relation qu'il entretient avec son fils Emmanuel mais également la preuve de relations professionnelles, et socio affectives, ... ;

Qu'il ne fait ici aucun doute que la partie requérante a une vie privée et familiale sur le territoire notamment parce que la Cour EDH a reconnu que le lien familial entre des conjoints ainsi qu'entre un parent et son enfant mineur est présumé² ;

Que les relations affectives, sociales et professionnelles du requérant au sein de la société belge sont également protégées par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales au titre de vie privée, concept défini très largement par la Cour européenne des droits de l'homme : « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles »³ ;

Que par ailleurs, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui a toujours été pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question⁴ ;

Qu'il appartenait à la partie adverse de montrer dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire qu'elle a pris, qu'elle a analysé et pris en considération les éléments de vie privée et familial qui viennent de vous être décrit ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt *Conka c. Belgique* du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, *mutatis mutandis*, *Iatridis c. Grèce* [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). »

Que votre Conseil juge de manière constante que :

« Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka* 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » ;

Que la partie adverse n'a pas établi une balance des intérêts en présence, conformément au paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, qui pourtant trouve à s'appliquer selon la jurisprudence constante de votre conseil qui considère qu'il y a ingérence lorsque l'on est en présence d'un étranger qui a été autorisé au séjour sur le territoire ;

Qu'ainsi elle devait montrer qu'elle a ménagé un juste équilibre entre les intérêts concurrents du requérant et de la communauté dans son ensemble ce qui n'est absolument pas le cas dans le cas d'espèce ;

Que de nouveau la décision prise par la partie adverse est entachée d'un manque total de motivation matérielle et formelle en contravention des dispositions législatives reprises au présent moyen ; EN TELLE SORTE QUE les actes attaqués doivent être annulés et, entre temps, suspendus."

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 8 en 18 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het

vreemdelingenregister aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 19 van de vreemdelingenwet en tevens het door verzoeker geschonden geachte artikel 39 van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 19 van de vreemdelingenwet:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

(...)

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

(...)”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit:

“§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

(...)

§ 3.- De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4.- De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5.- De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6.- De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

3.4. Blijkens het administratief dossier was verzoeker sedert 28 januari 2009 in het bezit van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (B-kaart) die geldig was tot 12 januari 2014. Verzoeker werd ambtelijk geschrapt door het gemeentebestuur van Vilvoorde op 3 oktober 2011.

3.5. Het feit dat verzoeker slechts op 14 januari 2014 naar aanleiding van een adreswijziging in kennis zou zijn gesteld van zijn afvoering van ambtswege van 3 oktober 2011 doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker op het ogenblik van zijn verzoek tot herinschrijving niet langer in het bezit was van “een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is”, zoals vereist door artikel 39, § 1 van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn verzoek tot herinschrijving dateert van vóór 12 januari 2014, de datum waarop de geldigheidsduur van zijn verblijfskaart verstreek. De Raad stelt vast dat het motief van de bestreden beslissing geldig blijft, ongeacht welke datum als uitgangspunt wordt gebruikt.

3.6. Verzoeker beweert verder in zijn middel dat hij wel degelijk het bewijs van zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied heeft geleverd in de periode tussen zijn ambtelijke afvoering van 3 oktober 2011 en zijn verzoek tot herinschrijving. Verzoeker meent dat geen rekening zou zijn gehouden met de neergelegde stukken en zijn uitleg dat hij enkel tijdelijk afwezig zou zijn geweest in de bedoelde periode. Verzoeker geeft zelf toe dat hij geregeld naar Congo en beweert nooit langer dan één jaar afwezig te zijn geweest, maar hij legt geen kopie voor van zijn reisdocument die deze bewering zou kunnen staven. De documenten uit het administratief dossier bevatten met betrekking tot de kwestieuze periode hoofdzakelijk briefwisseling en verstekvonnissen die geen bewijs van aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied inhouden en gezien hun aard zelfs eerder het tegendeel doen vermoeden. Er kan uit de beschikbare gegevens enkel worden afgeleid dat verzoeker in de tweede helft van november 2012 in Ukkel medische zorgen genoot. De Raad stelt vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij onderhavig verzoekschrift, kan worden afgeleid dat verzoeker sedert zijn ambtelijke afvoering voortdurend in België zou hebben verbleven, zoals hij beweert. Bijgevolg kan verzoeker niet staande houden dat hij het tegenbewijs van zijn afwezigheid van het grondgebied zou hebben geleverd, zoals bedoeld in artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker kan in elk geval niet worden gevolgd waar hij beweert dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

3.7. In een tweede middelonderdeel richt verzoeker zich tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en stelt hij dat hij aan de verwerende partij de geboorteakte en de verblijfstitel van zijn zoon en deze van zijn partner heeft voorgelegd waarbij hij stelde met hen een privé- en gezinsleven te hebben uitgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel

8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.8. Verzoeker beweert een gezinsleven te onderhouden met zijn partner en zijn minderjarig kind. Aangezien verzoeker er niet in slaagt om zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied sedert zijn ambtelijke schrapping aannemelijk te maken, kan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België bezwaarlijk worden aanvaard. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

3.9. Met betrekking tot het beweerde privé-leven in België merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, waardoor moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin de vreemdeling verblijft deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63). Het feit dat het verblijf van verzoeker destijds zou zijn geregulariseerd omwille van zijn duurzame lokale verankering en dat hij het bewijs zou hebben geleverd van bepaalde economische en socio-affectieve relaties, betekent niet dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien de actualiteit van deze sociale bindingen niet meer werd aangetoond sedert zijn ambtelijke schrapping in 2011.

3.10. Aangezien het bestaan van een reëel privé- en of gezinsleven in België niet bewezen kan worden geacht, kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk verwijten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.11. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. De artikelen 19 en 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 39 van het vreemdelingenbesluit werden evenmin geschonden. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN